

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Tiltott gondoskodás**

1. Tiltott gondoskodás

Szél-Kata

Az őrszem nehéz lépteinek visszhangja lassan elenyészett a betonfolyosón, de a teremben maradt feszültség nem csökkent. Alinda még mindig lihegett, tenyerén a szíj dörzsölte sebek égettek, de tekintete már nem a műszerekre, hanem a mellette lévő padra szegeződött.

János-g534 nehezen szedte a levegőt. Remegő, olajos kezével óvatosan kinyúlt a nagymama felé, felkínálva egy megmaradt, tiszta rongydarabot. A mozdulatban több volt pusztá segítségnyújtásnál; a kolónia falai között a gondoskodás tiltott luxusnak számított.

– Vedd el – suttogta János, hangjában mély, elfojtott aggodalom rezgett. – A csapágy forró volt. Megégetted magad.

A nagymama hátrébb húzta a kezét, szigorú, szinte gépies tartást erőltetve magára.

– Titulus szerint szólíts, g534-es – vetette oda halkan, de a hangja megbicsaklott. – A törvény tiltja a személyes kapcsolatot. Nem kell a rongyod.

– Törvény? – kérdezte János szomorúan, tekintetét nem véve le az idős asszony megviselt arcáról. – Amikor az őrszem itt állt, nem a törvény védett meg. Én csak... látni akarom, hogy bírod-e még.

Alinda figyelte kettőjüket. Láta, ahogy a nagymama ujjai önkéntelenül elernyednek, s egy röpke pillanatra a kemény álarc mögül elővillan a titkolt gyengédség. Az idős asszony nem nézett Jánosra, mégis halkabban, szinte csak a lendkerék zúgásába rejtve válaszolt.

– Bírom, János. De ha észrevesznek minket, egyikünk sem fogja.

A lány szívét szorítás fogta el. A nagymama elutasítása mögött ott lapult a félelemből zárt szeretet. Alinda megértette: a gépezet sem tudja teljesen elfojtani azt, ami emberré teszi őket.